

Publiczna Szkoła Powszechna
№ 7 im. M. Traugutta
Radom. Traugutta 52.
Maj Roman Kl. VIII

„Chwila. dla mnie najbardziej
pamiętna z okupacji.”

Rozptakana jesień. Rok 1942 październik.
Szpalet młodych ściętych brzołek wyrósł
nagle aleja, wiodąca do fabryki Broni. Wiatr
wyje przeraźliwie jakas złowieszca, nowina, rozwiewając
swym podmuchem i ściągając złotym kobiercem
jesienne liście u stóp młodych brzołek. Groza wisi
w powietrzu. Już poprzedniego dnia plakaty ogłosiły,
że odbędzie się egzekucje polskich bandytów. Bieda,
wieszacie ludzi. Ale czy bandytów, jak twierdzi wrog?
Nieprawda, dobrych Polaków, najlepszych synów,
ofiarnie idących na śmierć za wolność swojej
ukochanej Ojczyzny. Wieszacie mają, na czterech
kwaterach miasta, po kilkanaście osób. Nie wykluczając
kobiet, matek, starych. Ale czy to oznacza klęskę
naszą? Poddanie się wrogowi? Tryumf wroga?
Nieprawda! To oznacza, że walka trwa. Że się
rozpoczyna. To ogarnia wroga strach i niepokój.

5

Jedzie zandarmieria wykonać wyrok.
Skazane przywieszeni z wieszania oczekują go.
Niemiecki świadek podczas egzekucji.
Pracownicy muszą przyglądać się oknami
z fabryki temu tragicznemu widowisku.
Ta chwila idzie dalej. Już zdążyła widzieć ludzi
męsko wieszających na młodych brzoškach.
Tyglądają, jak maszty zwinięte podczas
burzy; żalśnie zwisają im głowy na piersiach.
Czy bardzo cierpieli odchodząc, nie widząc
wolnej Ojczyzny? Ojciec jednego z powieszonych,
nasz woźny z Orodka, musiał kilkanaście
razy przechodzić obok wieszającego syna, niosąc
papiery do fabryki. Czy bardzo musiał
cierpieć? Tłach złowieszero zawodzi swą ponurą
wiesć. Deszcz mży. Stacze niebo, szłocha
cały naród skuty w kajdanach niewoli.

Radom 26 X 1945 r.

Maj Roman.